

O mare surpriză

— Mamă, ai aflat ceva despre vacanța noastră de vară? spuse Julian la micul dejun. Mergem la Polseath, ca de obicei?

— Mă tem că nu, spuse mama lui. S-au ocupat toate locurile pentru anul ăsta.

Cei trei copii din jurul mesei se priviră profund dezamăgiți. Le plăcea mult casa din Polseath. Dar și plaja de acolo era minunată, și se puteau scălda în voie.

— Curaj, spuse tati. Îndrăznesc să sper că vom găsi un alt loc la fel de bun pentru voi. Și, oricum, mama și cu mine nu putem merge cu voi anul ăsta. Nu v-a spus?

— Nu! spuse Anne. Of, mamă – e adevărat? Chiar nu puteți veni cu noi în vacanță? Dar veniți de fiecare dată!

— De data asta, tata vrea să mergem în Scoția, spuse mama. Doar noi doi! Și, pentru că deja sunteți destul de mari ca să vă purtați singuri de grijă, ne-am gândit că v-ar

prinde bine să petreceți și voi vacanța pe cont propriu. Dar pentru că nu puteți merge la Polseath, chiar nu știu unde să vă trimit.

— Ce zici de Quentin? spuse tati deodată.

Quentin era fratele lui, unchiul copiilor. Nu-l văzuseră decât o singură dată până atunci și se cam speriaseră de el. Era un tip foarte înalt și încrunțat, un savant foarte deștept, care studia tot timpul. Locuia pe țărmul mării – asta era tot ce știau copiii despre el!

— Quentin? spuse mama, țuguindu-și buzele. Cum de te-ai gândit la el? Nu cred că i-ar plăcea să-și facă de cap copiii în căsuța lui.

— Ei bine, spuse tati, ieri a trebuit să mă întâlnesc în oraș cu soția lui Quentin, în legătură cu niște afaceri – și nu cred că le merge prea bine. Fanny a zis că s-ar bucura mult dacă ar avea o persoană sau două care să locuiască cu ei o vreme, ca să mai facă niște bani. Casa lor e la mare. Ar putea fi locul cel mai nimerit pentru copii. Fanny e foarte de treabă – s-ar îngriji bine de ei.

— Da, și are și ea o fată, nu-i așa? spuse mama copiilor. Stai să mă gândesc cum o cheamă – are un nume caraghios – a, da, Georgina! Câți ani o fi având? Cred că vreo unsprezece.

— La fel ca mine, spuse Dick. Ce chestie, să ai o verișoară pe care n-ai văzut-o niciodată! Trebuie că e tare

singură. Eu mă pot juca cu Julian și Anne, dar Georgina e singură. Cred că s-ar bucura să ne întâlnească.

— Păi, mătușa Fanny mi-a spus că Georginei i-ar plăcea puțină companie, spuse tati. Știi, chiar cred că așa ne-am rezolva problema, dacă am suna-o pe Fanny și am aranja să meargă copiii acolo. Sunt sigur că i-ar fi de folos lui Fanny, iar Georgina s-ar bucura să aibă pe cineva cu care să se joace în vacanță. Iar noi am ști că cei trei copii ai noștri sunt în siguranță.

Copiii începeau să se entuziasmeze. Ar fi fost distractiv să meargă într-un loc unde nu mai fuseseră niciodată și să stea cu o verișoară necunoscută.

— Pe-acolo sunt stânci și pietre și nisip? întrebă Anne. E un loc frumos?

— Nu-mi amintesc prea bine, spuse tati. Dar sunt sigur că e un loc interesant. Oricum, o să vă placă la nebunie golful Kirrin – așa se numește. Mătușa voastră Fanny locuiește acolo de o viață și n-ar pleca pentru nimic în lume.

— Oh, tată, sun-o pe mătușa Fanny și întreab-o dacă putem merge acolo! strigă Dick. Nu știu cum, dar știu că-i locul cel mai potrivit. Pare aventuros!

— Oh, tu așa spui oriunde mergi! spuse tati râzând. Bine, o sun acum, să văd dacă se poate.

Îți terminară micul dejun și se ridicară așteptând ca tatăl lor să sune. Acesta se duse pe hol și îl auziră cum forma numărul.

— Sper să fie OK! spuse Julian. Mă întreb cum o fi Georgina. Ce nume caraghios, nu? Pare mai potrivit pentru un băiat decât pentru o fată. Deci are unsprezece ani – e cu un an mai mică decât mine, de aceeași vârstă cu tine, Dick, și cu un an mai mare decât tine, Anne. Ar trebui să ne înțelegem. Ar trebui să ne distrăm de minune toți patru împreună.

Tati se întoarse după vreo zece minute, iar copiii știură imediat că rezolvase totul. Le zâmbi larg.

— Ei bine, așa rămâne, spuse el. Mătușa Fanny e încântată de idee. Spune că-i grozav de bine că Georgina va avea companie, pentru că e o fetiță foarte singuratică și iese la plimbare doar de capul ei. Iar ea e încântată să se ocupe de voi toți. Nu trebuie decât să aveți grijă să nu-l deranjați pe unchiul Quentin. Lucrează foarte mult și nu reacționează prea bine când e deranjat.

— Vom fi silențioși ca niște șorice! spuse Dick.

— Pe cuvânt că așa vom fi. Ce bine, ce bine – când pleacă, tati?

— Săptămâna viitoare, dacă apucă mama voastră să vă pregătească bagajele, spuse tati.

Mama dădu din cap.

— Da, spuse ea, n-am mare lucru de împachetat pentru ei – doar costume de baie, bluze și blugi. Asta poartă toți.

— Va fi minunat să port din nou blugi, spuse Anne, începând să danseze. M-am săturat de sarafanele de la școală. Vreau să port iar pantaloni scurți sau costumul de baie și să merg la scăldat și la cățărat cu băieții.

— Ei bine, asta vei face în curând, spuse mama, izbucnind în râs. Nu uitați să vă pregătiți toate jucăriile și cărțile pe care vreți să le luați cu voi, bine? Nu multe, vă rog, pentru că nu va fi prea mult loc pentru ele.

— Anul trecut Anne a vrut să-și ia cu ea toate cele cinci-sprezece păpuși, spuse Dick. Ții minte, Anne? Ce caraghioasă erai!

— Ba nu, nu eram, spuse Anne, roșind. Îmi iubesc păpușile și pur și simplu nu m-am putut hotărî pe care s-o iau, așa că m-am gândit să le iau pe toate. Nu-i nimic caraghios în asta.

— Dar Țineți minte că Anne a vrut să ia căluțul-balansoar în anul dinainte? spuse Dick chicotind.

Mama interveni în discuție.

— Știi, eu țin minte un băiețel pe nume Dick care într-un an și-a pus deoparte un ursuleț de pluș, trei căței și două pisici de jucărie și maimuțica lui cea veche ca să le luăm la Polseath, spuse ea.

Fu rândul lui Dick să roșească și schimbe imediat subiectul.

— Tati, mergem cu trenul sau cu mașina? Întrebă el.

— Cu mașina, spuse tati. Încape totul în portbagaj. Ce ziceți dacă plecăm marți?

— Mie-mi convine, spuse mama. Așa putem să ducem copiii, să ne întoarcem și să ne facem bagajele în tihnă, ca să plecăm vineri spre Scoția. Da, rămâne pe marți.

Și așa rămase. Copiii numărau zilele nerăbdători, iar Anne le tăia din calendar în fiecare seară. Săptămâna părea să nu se mai termine. Dar, în sfârșit, se făcu marți. Dick și Julian, care împărțeau aceeași cameră, se treziră cam în același moment și se uitară afară pe cea mai apropiată fereastră.

— Ce zi frumoasă, ura! strigă Julian, sărind din pat. Nu știu de ce, dar mi se pare foarte important ca prima zi de vacanță să fie însorită. Hai s-o trezim pe Anne.

Anne dormea în camera alăturată. Julian intră în fugă și o scutură.

— Trezește-te! E marți! Și soarele strălucește.

Anne se trezi brusc și îl privi bucuroasă pe Julian.

— În sfârșit! Credeam că nu mai vine. Oh, ce palpitant e să pleci în vacanță!

Plecară imediat după micul dejun. Mașina lor era mare, așa că au călătorit foarte confortabil. Mama stătea în față

cu tati, iar cei trei copii stăteau pe bancheta din spate, cu picioarele pe două valize. În portbagajul mașinii erau fel de fel de mărunțișuri și un cufăr mic. Mama era convinsă că nu uitaseră nimic.

Porniră pe străzile aglomerate ale Londrei, la început mai încet, dar apoi, după ce lăsară orașul în urmă, mai repede. În scurt timp ajunseră în câmp deschis, iar mașina gonea. Copiii începură să cânte, așa cum făceau întotdeauna când erau fericiți.

— Oprim curând pentru picnic? întrebă Anne, simțind brusc că-i este foame.

— Da, spuse mama. Dar nu chiar acum. E abia ora unsprezece. O să mâncăm de prânz abia după douăsprezece și jumătate, Anne.

— Vai de mine! spuse Anne. Sigur nu rezist până atunci!

Așa că mama ei îi dădu niște ciocolată, iar ea și băieții o ciuguliră fericiți, privind dealurile, pădurile și câmpiile din goana mașinii.

Picnicul fu grozav. Se instalară pe culmea unui deal, a cărui pantă dădea spre o vale însorită. Lui Anne nu-i prea plăcu o vacă mare și maro care se apropie și se uită fix la ea, dar aceasta plecă după ce tati o alungă. Copiii mâncară enorm și mama spuse că, în loc să mai facă un picnic pentru ceai la patru și jumătate, erau nevoiți să meargă la

o ceainărie, pentru că mâncaseră și sendvișurile pentru ceai, și pe cele pentru prânz!

— La ce oră vom ajunge la mătușa Fanny? întrebă Julian, terminând ultimul sendviș și dorindu-și să fi fost mai multe.

— Pe la șase, dacă avem noroc, spuse tati. Ei, cine vrea să-și dezmoștească puțin picioarele? Mai avem mult de stat în mașină, să știți.

Mașina torcea și părea să înghită kilometru după kilometru. Se făcu și ora ceaiului, iar celor trei copii le reveni entuziasmul.

— Trebuie să se vadă marea, spuse Dick. După miros, e aproape!

Avea dreptate. Mașina ajunse deodată pe culmea unui deal și văzură marea cea albastră și sclipitoare, calmă și netedă în lumina apusului. Cei trei copii începură să chiuie.

— Uite-o!

— Nu-i minunată?

— Ah, vreau să fac o baie chiar acum!

— Nu mai sunt nici douăzeci de minute până ajungem în golful Kirrin, spuse tati. Am venit bine. Veți vedea golful imediat – e destul de mare – și la intrarea lui e un fel de insulă ciudată.

Copiii îl căutau din priviri în timp ce mergeau de-a lungul coastei. Apoi Julian strigă:

— Uite, acela trebuie să fie golful Kirrin. Uite, Dick, ce minunat de albastru este!

— Ia uitați-vă la insulița aceea stâncoasă ce păzește intrarea în golf, spuse Dick. Aș vrea s-o vizitez.

— Ei bine, nu mă îndoiesc că o veți vizita, spuse mama. Acum să fim atenți la casa mătușii Fanny. Se numește vila Kirrin.

Ajunseră acolo în scurt timp. Vila se afla pe o faleză joasă cu vedere spre golf și era într-adevăr foarte veche. De fapt, nu era chiar o vilă, ci mai degrabă o casă mare construită din piatră albă. Pe fațada ei se cățarau trandafiri, și grădina era plină de flori.

— Asta e vila Kirrin, spuse tati și opri mașina în fața ei. Se zice că are vreo trei sute de ani! Unde o fi Quentin? Hei, uite-o pe Fanny!

O verișoară ciudată

Mătușa copiilor era în așteptarea mașinii. De cum o văzu oprind în fața casei, ieși în fugă pe vechea ușă de lemn. Copiii o plăcură pe dată.

— Bine ați venit la Kirrin! strigă ea. Salutare tuturor! Ce încântare să vă văd. Și ce copii mari!

Se pupară cu toții, iar apoi copiii intrară în casă. Le plăcea acolo. Părea veche și cumva misterioasă, iar mobilierul era vechi și foarte frumos.

— Unde e Georgina? întrebă Anne, uitându-se după verișoara ei necunoscută.

— Of, ce fetiță neascultătoare! I-am spus să vă aștepte în grădină, spuse mătușa. Acum văd c-a plecat pe undeva. Copii, trebuie să vă spun că George vi se va părea cam dificilă la început – mereu a fost independentă, iar la început s-ar putea să nu-i convină că sunteți aici. Dar n-o luați în

seamă, o să se dea pe brazdă în scurt timp. Tare m-am bucurat pentru George că ați putut veni. Are mare nevoie de copii cu care să se joace.

— Îi spuneți „George“? întrebă surprinsă Anne. Credeam că o cheamă Georgina.

— Așa este, spuse mătușa ei. Dar George detestă să fie fată și trebuie să-i spunem George, ca și cum ar fi băiat. Fata asta neascultătoare nu răspunde la numele de Georgina.

Copiii erau de părere că numele Georgina suna interesant. Le-ar fi plăcut să-și facă și ea apariția, dar asta nu se întâmplă. În schimb, apăru deodată unchiul Quentin. Era un bărbat cu o înfățișare nemaipomenită, foarte înalt și cu o încruntare feroasă pe fruntea lui înaltă.

— Salut, Quentin! spuse tati. Nu te-am mai văzut de mult. Sper că ăștia trei nu te vor deranja prea tare de la muncă.

— Quentin lucrează la o carte foarte dificilă, spuse mătușa Fanny. Dar i-am oferit o cameră doar pentru el în cealaltă parte a casei. Așa încât nu cred că va fi deranjat.

Unchiul se uită la cei trei copii și dădu din cap. Era tot încruntat și le era puțin teamă de el, dar se bucurau că avea să lucreze în cealaltă parte a casei.

— Unde e George? spuse el cu voce gravă.

— A dispărut iar pe undeva, spuse mătușa Fanny necăjită. I-am spus să rămână aici ca să-și cunoască verișorii.

— Trebuie să avem o discuție serioasă cu ea, spuse unchiul Quentin.

Copiii nu-și putură da seama dacă glumea sau nu.

— Ei bine, copii, sper să vă distrați aici și poate-i băgați și lui George mințile în cap!

În vila Kirrin nu era loc destul pentru ca mama și tati să rămână peste noapte, așa că, după ce au cinat în grabă, au plecat la un hotel din cel mai apropiat oraș, urmând să se întoarcă la Londra a doua zi, imediat după micul dejun. Așa că își luară rămas-bun de la copii în aceeași seară.

Georgina tot nu apăruse.

— Îmi pare rău că n-am văzut-o pe Georgina, spuse mama. Transmite-i dragostea noastră și că sperăm să-i placă să se joace cu Dick, Julian și Anne.

Apoi, mama și tati plecară. Copiii se simțiră cam stinșeri văzând cum mașina cea mare dispăre după o curbă a șoselei, dar mătușa Fanny îi duse la etaj ca să le arate dormitoarele și în scurt timp își uitară de tristețe.

Cei doi băieți urmau să doarmă împreună într-o cameră cu tavanul înclinat de la ultimul etaj al casei. Avea o priveliște minunată către golf. Băieții erau cu adevărat încântați de ea. Anne urma să doarmă cu Georgina într-o

cameră mai mică, ale cărei ferestre dădeau spre mlaștinile din spatele casei. Dar una dintre ferestre dădea spre mare, ceea ce lui Anne îi plăcu foarte mult. Camera era frumoasă, iar la fereastră își ȳteau capetele trandafiri roșii.

— Mi-ar plăcea să vină Georgina, îi spuse Anne mătușii ei. Vreau s-o cunosc.

— E o fetiță ciudată, spuse mătușa ei. Poate fi foarte nepoliticoasă și ȳnțepată, dar e bună la suflet, foarte loială și foarte sinceră. Odată ce se ȳmprietenește cu tine, ȳți rămâne prietenă pe vecie – dar e-adevărat că îi este foarte greu să-și facă prieteni, și e mare păcat.

Deodată, Anne căscă. Băieții se ȳncruntară la ea, pentru că știau ce urma să se ȳntâmpile. Și lucrurile se petrecură ȳntocmai!

— Biata Anne! Ce obosită ești! Trebuie să mergeți imediat la culcare și să vă odihniți bine. Iar mâine vă veți trezi foarte proaspeți, spuse mătușa Fanny.

— Anne, ești o prostuță, spuse Dick supărat după ce mătușa ieși din cameră. Știi foarte bine ce gâdesc adulții de ȳndată ce ne văd căscând. Voiam să merg puțin pe plajă.

— Îmi pare tare rău, spuse Anne. N-am putut să mă abțin. Și, oricum, și *tu* caști acum, Dick – și Julian la fel!

Chiar așa era. Erau somnoroși din cale afară după drumul lung. În secret, toți își doreau să se cuibărească ȳn pat și să ȳnchidă ochii.

— Mă întreb unde e Georgina, spuse Anne când le ură noapte bună băieților și se duse în camera ei. Nu-i ciudat că n-a rămas să ne întâmpine și că n-a venit la cină – și că nu s-a întors acasă încă? În fond, doarme cu mine în cameră – Dumnezeu știe la ce oră va ajunge!

Cei trei copii dormeau duși înainte ca Georgina să se bage în pat! Nu auziră când aceasta deschise ușa camerei Annei. Nu auziră când se dezbracă și se spală pe dinți. Nu auziră scârțâitul patului când se băgă în el. Erau atât de obosiți, încât nu auziră nimic până când soarele îi trezi dimineața.

Când deschise ochii, la început, Anne nici nu-și dădu seama unde se afla. Stătea culcată în pătuțul ei și se uita în sus la tavanul înclinat și la trandafirii roșii ce se clătinau în fața ferestrei deschise – și, brusc, își aminti unde era!

„Sunt în golful Kirrin și e vacanță!“ își spuse ea și începu să dea din picioare de bucurie.

Apoi se uită spre celălalt pat, unde se vedea silueta unui copil încovrigat sub așternuturi. Anne nu vedea decât creștetul unui cap cu păr cârlionțat, nimic altceva. Când silueta se foi puțin, Anne vorbi.

— Hei! Tu ești Georgina?

Copila din celălalt pat se ridică în șezut și se uită la Anne. Avea părul ondulat și foarte scurt, aproape la fel de scurt ca al unui băiat. Avea fața bronzată de soare, iar

ochii foarte albaștri păreau vii ca niște flori de nu-mă-uita. Dar gura ei avea un aer ursuz, și era încruntată ca tatăl ei.

— Nu, spuse ea. Nu sunt Georgina.

— Oh, spuse Anne, surprinsă. Atunci cine ești?

— Sunt George, spuse fata. Nu voi răspunde decât la numele de George. Urăsc să fiu fată. Nu vreau să fiu. Nu-mi place să fac lucruri pe care le fac fetele. Îmi place să fac lucrurile pe care le fac băieții. Mă cațăr mai bine decât orice băiat și înot mai repede. Pot cârmi o barcă la fel de bine ca orice băiat de pescar de pe coastă. Îmi vei spune George. Atunci o să vorbesc cu tine. Dacă nu, nu.

— Oh! făcu Anne, gândindu-se cât de extraordinară era noua ei verișoară. În regulă! Nu-mi pasă cum îți spun. George mi se pare un nume frumos. Nu-mi prea place Georgina. Oricum, arăți ca un băiat.

— Serios? spuse George, iar încruntarea îi dispăru pentru o clipă de pe față. Mama s-a supărat grozav pe mine când m-am tuns scurt. Aveam părul până la umeri; era îngrozitor.

Cele două fete se priviră una pe alta, pentru o clipă.

— Nu detești să fii fată? întrebă George.

— Nu, sigur că nu, spuse Anne. Vezi tu, mie îmi plac rochițele drăguțe și îmi iubesc păpușile și nu poți face asta dacă ești băiat.

— Bleah! Închipuie-ți! Să-mi bat eu capul cu rochii drăguțe, spuse George, pe un ton disprețuitor. Și cu păpuși! Păi, tu ești copil *mic*, asta-i tot ce pot spune.

Anne se simți jignită.

— Nu ești prea politicoasă, spuse ea. Frații mei nici nu te vor băga în seamă dacă te porți de parcă le-ai ști pe toate. Ei sunt băieți *adevărați*, nu prefăcuți, ca tine.

— Păi, dacă se vor purta urât cu mine, nici eu n-o să-i bag în seamă, spuse George, sărind din pat. Și, oricum, eu nu v-am vrut pe niciunul aici. Să-mi dați viața peste cap! Sunt chiar fericită de una singură. Acuma trebuie să-mi pun mintea cu o fată prostuță căreia îi plac rochițele și păpușile, și cu doi veri tâmpiți!

Anne își dădu seama că începuseră cu stângul. Nu mai spuse nimic, dar se îmbracă și ea. Își luă blugii gri și o bluză roșie. George își luă și ea blugii și o bluză băiețească. Tocmai când erau gata, băieții bătură la ușă.

— Sunteți gata? Georgina e acolo? Verișoară Georgina, ieși să ne cunoaștem.

George deschise ușa și ieși cu nasul pe sus. Nici nu-i luă în seamă pe cei doi băieți surprinși și coborî țăntoșă la parter. Ceilalți trei copiii se uitară unii la ceilalți.

— Nu răspunde dacă-i spui Georgina, le explică Anne. Mi se pare teribil de caraghioasă. Spune că n-ar fi vrut să

venim aici pentru că-i vom da viața peste cap. A râs de mine și a fost cam nepoliticoasă.

Julian o cuprinse cu brațul pe Anne, care părea cam supărată.

— Hai, curaj! spuse el. Noi suntem de partea ta. Să coborâm la micul dejun.

Erau înfometați cu toții. Mirosul de șuncă și ouă era foarte îmbietor. Coborâră în fugă scările și îi dădură bună dimineața mătușii lor, care tocmai aducea micul dejun la masă. Unchiul stătea în capul mesei, citind ziarul, și le făcu semn din cap copiilor. Aceștia se așezară fără o vorbă, întrebându-se dacă aveau voie să vorbească în timpul mesei. Acasă vorbeau de fiecare dată, dar unchiul Quentin părea tare sever.

Și George era acolo, ungându-și cu unt o felie de pâine prăjită. Îi privi mânioasă pe cei trei copii.

— Ia nu te mai uita așa, George, îi spuse mama ei. Sper că v-ați împrietenit deja. O să vă placă să vă jucați împreună. În dimineața asta trebuie să-ți duci verișorii să vadă golful și să le arăți cele mai bune locuri de scăldat.

— Eu plec la pescuit, spuse George.

Tatăl ei ridică imediat privirea.

— Ba nu, spuse el. De data asta vei dovedi că ai bune maniere și îți vei conduce verii în golf. Ai înțeles?

— Da, spuse George, cu o încruntare aidoma cu a tatălui ei.

— Oh, putem merge și singuri în golf, dacă George merge la pescuit, spuse Anne imediat, gândindu-se că ar fi fost mai bine ca George să nu vină cu ei dacă era într-o dispoziție proastă.

— George va face exact așa cum i s-a spus, spuse tatăl ei. Dacă nu, mă ocup eu de ea.

Așa că, după micul dejun, cei patru copii se pregătiră să plece la plajă. O potecă lină cobora până la golf, iar ei o luară la fugă fericiți. Până și încruntarea lui George pieri, când simți căldura soarelui și îi văzu scânteierile dansând pe marea albastră.

— Du-te la pescuit, dacă vrei, îi spuse Anne când ajunseră pe plajă. N-o să spunem nimănui. Nu vrem să-ți dăm viața peste cap, să știi. Ne putem ține singuri de urât și nu ești obligată să stai cu noi, dacă nu vrei.

— Dar ne-ar plăcea, totuși, dacă ai vrei să stai cu noi, spuse Julian cu generozitate.

George i se părea nepoliticoasă și prost-crescută, dar nu se putea abține să nu-i placă de fetița bătoasă cu păr scurt, cu ochi albaștri strălucitori și gură posacă.

George se uită la el.

— Mă mai gândesc, spuse ea. Nu mă împrietenesc cu cineva doar pentru că mi-e văr, sau alte prostii de felul ăsta. Nu mă împrietenesc decât cu oamenii care-mi plac.

— Și noi la fel, spuse Julian. E posibil să nu ne placă nouă de *tine*, bineînțeles.

— Oh! spuse George, ca și cum nu s-ar fi gândit la asta. Păi, sigur, e posibil. Dacă stau să mă gândesc, mulți oameni nu mă plac.

Anne privea golful albastru. La intrarea lui se afla o insulă ciudată și stâncoasă în vârful căreia părea să fie un vechi castel în ruine.

— Nu-i ciudat locul ăsta? spuse ea. Mă întreb cum se numește.

— Se numește insula Kirrin, spuse George, iar ochii ei erau albaștri ca marea când se întoarse să o privească. E un loc minunat. Dacă o să-mi placă de voi, s-ar putea să vă duc acolo într-o zi. Dar nu promit. Nu se poate ajunge acolo decât cu barca.

— A cui e insula asta ciudată? întrebă Julian.

George îi dădu cel mai surprinzător răspuns.

— E a *mea*, spuse ea. Cel puțin, va fi a mea, într-o bună zi! Voi avea insula mea și propriul meu castel!